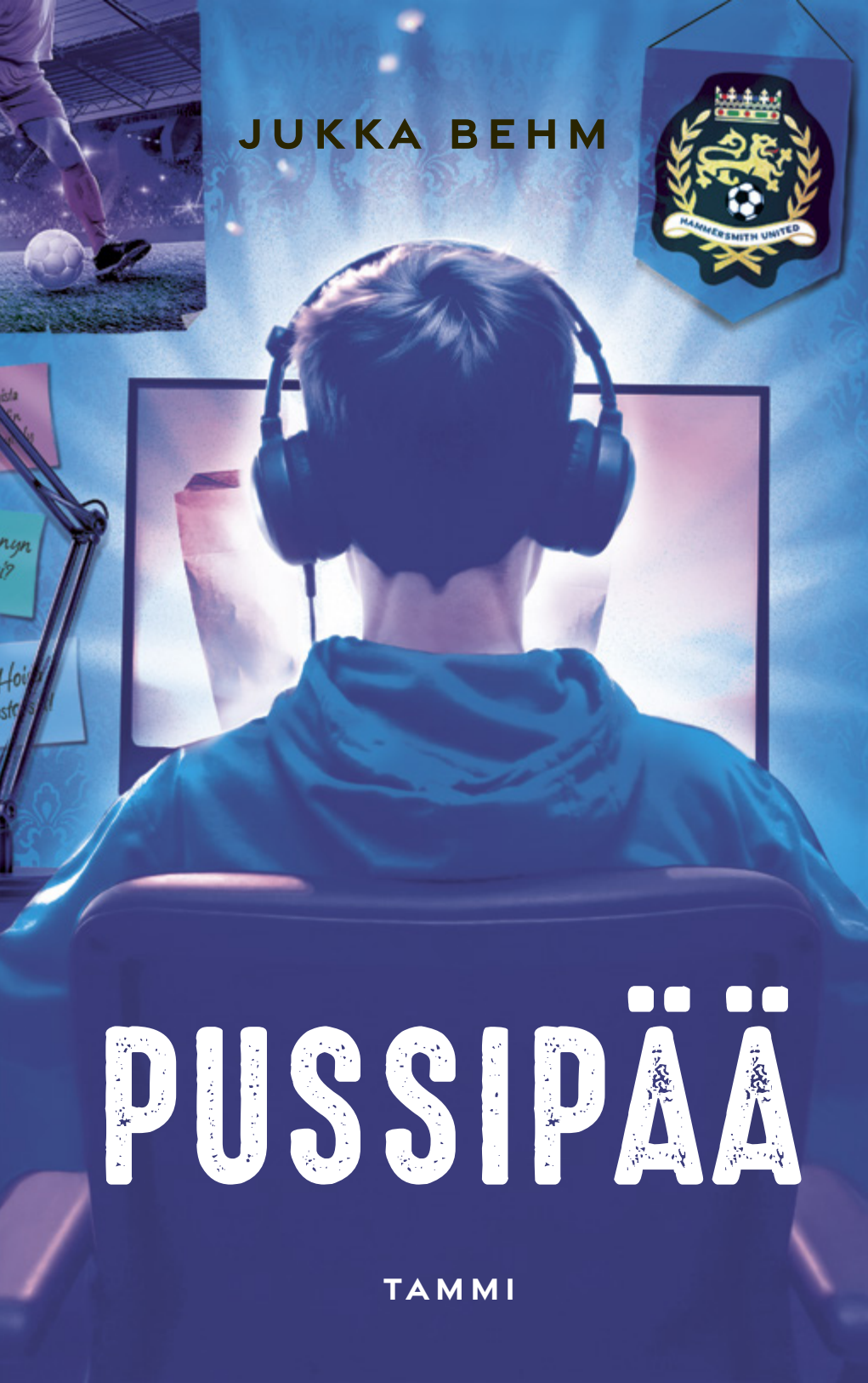

JUKKA BEHM

PUSSIPÄÄ

TAMMI

JUKKA BEHM

PUSSIPÄÄ

TAMMI • HELSINKI

Terhille, joka ihastui
ensimmäisenä Pussipäähän.

Johannalle, joka näki pussin sisälle.

Kirjoittamista tuki Suomen Kulttuurirahasto.

Ensimmäinen painos

© Jukka Behm ja Tammi, 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen

ISBN 978-952-04-7794-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

”Kaikki ovat sekaisin Pussipäästä.”

– SCANDAL WEEK

1.

Minun nimeni on Daniel Penne, ja olen lopettanut puhumisen. Päätin jokin aika sitten, että en sano sanaakaan enää koskaan.

Tarkennan vielä, että minä olen lopettanut, mutta Pussipää on aloittanut puhumisen. Vähän niin kuin kapulan vaihto viestijoukkueessa, jossa on vain kaksi juoksijaa. Minä olen ne molemmat.

Päätökseeni johtanut tapahtumaketju käynnistyi eräällä äidinkielen tunnilla lukuvuoden alussa.

Olin lukenut luokan edessä ääneen esseeni, joka käsitteli *Marshmallow Kid* -elokuvasarjaa. Odotin innoissani kommentteja tekstistäni, joka oli mielestäni varsin kelpo, mutta opettajani Sarah Goodwinin mukaan siinä olisi saanut olla syvällisempi käsittelytapa ja terävämpää yhteiskunnallista analyysiä.

Ja lopuksi, kun luulin, että palautehetki olisi ohi, opettaja mainitsi ohimennen, että esiintyessä olisi hyvä hillitää kasvojen *voimakasta* liikehdintää.

”Omia ilmeitä kannattaa tarkkailla peilin edessä”, opasti opettaja. ”Leuka liikkuu puhuessa, totta kai, mutta ei sen tarvitse liikkua kuin lipaston laatikko.”

Lopuksi Sarah Goodwin vielä totesi: ”Emme halua, emmehän, että kuulijamme miettivät pelkästään sitä, miltä me näytämme. Haluamme heidän keskittyvän siihen, mitä sanomme.”

Kuunnellessani opettajan huomioita valuin tuolillani hiljaiseen alaspäin. Jos pulpetin alla olisi ollut luukku, joka olisi nielaissut minut napista painamalla Lontoon viemäriverkostoon, olisin tarttunut tilaisuuteen ja huuhtonut itseni pois luokasta.

Se, että opettajamme päätti pohtia kirjoitukseni lisäksi esitystäni, aiheutti sen, että luokkakavereilteni valkeni pari oleellista asiaa minusta.

Oleellinen asia 1: Daniel Pennen leuka elää omaa elämäänsä.

Oleellinen asia 2: Se muistuttaa lipaston laatikkoa.

Oleellinen asia 3: Puhuessani kuulija näkee vain leukani liikkeen.

Olin ollut täydellisen tietämätön puhumiseeni liittyvästä epäkohdasta, mutta se tuli nyt minulle, ja aika monelle muullekin, harvinaisen selväksi.

Sarah Goodwinin arvio leukaperieni liikehdinnästä levisi vauhdilla koulumme käytävillä. Pian tilanne oli sellainen, että lähes jokainen Deptford Mead Schoolin oppilas tunsikin minut uudella vaihtoehtoisella nimellä.

Laatikkoleuka.

Kun maine kasvaa, sen lentoa on mahdotonta pysäyttää. Silloin on turha yrittää puhua järkeä ja näyttää vaikkapa vuorotellen valokuvaa leuastani ja lipaston laatikosta ja herätellä katsojaa pohtimaan, oliko niissä muka tosiaan jotain samaa.

Uusi nimeni korvasi aikaisemman nimeni Daniel, joka tuntui korvissani enää etäiseltä kaiulta.

Niinpä minä sitten tein päätökseni, josta jo mainitsin.

Puhuisin vain, jos kenenkään ei tarvitsisi nähdä leukaani ja häiriintyä sen liikehdinnästä.

Päätin myös pysyä päätöksessäni. Tajusin pian, että edessäni häämötti pitkä puhumaton ajanjakso, sillä juhlallisen lupauksen tehdessäni olin täyttänyt juuri viisitoista vuotta.

2.

Jos ei ota huomioon sitä, etten enää puhu, olen mielestäni ihan tavallinen poika. Perheeni on myös melko normaali. Ei luurankoja kaapeissa, ei outoja tapoja, ei yhteyksiä julkkiksiin. Ei mitään erityistä raportoitavaa, mutta kerrotaan nyt jotain.

Minulla on neljä vuotta vanhempi isosisko Diana, joka on yleensä tosi mukava. Hän aikoo juristiksi ja pönttää alan oppikirjoja. Mieluummin hän kyllä katsoo lakisarjoja. Selatessaan lakiopuksia hän rupeaa huokailemaan ja ryhtyy shoppailemaan verkkokaupoissa, vaikka hänellä on ennestään kasa lyhentämättömiä pikavippejä. Äidin mielestä Dianan kannattaisi opiskella hierojaksi. Ehkä siksi, että äiti on itsekin hieroja. Dianalla on poikaystävä nimeltä Jack tai Zack, mutta en ole oikein selvillä, ovatko he vielä yhdessä vai eivät.

Isä ajelee pakettiautolla ja asentaa sälekaihtimia. Muina aikoina hän istuskelee kavereidensa kanssa pubissa ja katsoo televisiosta jalkapalloa ja erityisesti uusintoja King's Park Angelsin matseista. Isä ei suostu enää menemään suosikkijoukkueensa stadionille, sillä seuran uusi omistaja nosti lippujen hintoja. Eikä isä pidä muutenkaan koko tyylistä. Hänen mielestään tuo miekkonen, Salazar

Münchenhausen, saisi päivästä riippuen joko painua hiiteen tai hypätä Thamesiin.

Asumme Deptfordissa lähellä asemaa, samalla puolella katurakennusta kuin missä on Terryn Super Shop. Terry myy putiikissaan lehtiä, pakkareita, juomia, purkkiruokaa, pakasteita ja matkamuistoja, joiden kyljessä lukee London ja pohjassa Made in China. Vähän kaikkea. Minä käyn siellä useimmiten sarjakuva- ja snäksitoksilla.

Kotimme alimmaisessa kerroksessa on eteiskäytävä, jossa huomio kiinnittyy punajuuren väriseen kokolattiamattoon. Se jatkuu portaisiin, jotka nousevat toiseen kerrokseen. Siellä ensimmäisenä vastaan tulee keittiö ja seuraavana minun ja Dianan yhteinen huone. Siskoa näkee tosin harvoin kotona, sillä hän majoittuu pääasiassa poikaystävänsä luona. Dianan olemassaolosta minua muistuttavat hänen kaapistaan pursuilevat vaatteet, petaamaton sänky ja sängyn yläpuolelle teipattu juliste, jossa on kuva Greekistä. Diana on kuunnellut puoliksi liverpoolilaisen ja puoliksi kreikkalaisen räppäriä niin paljon, että osaan ulkoa hänen hittinsä. *Jääräpää* taitaa olla niistä tunnetuin.

Viereisessä huoneessa asuu alivuokralaisemme Bunny Morris, joka pelaa futista samassa harrastajajoukkiossa kuin isä. Bunnylla on harmaantunut tukka ja olkihattu, joka on kutakuinkin juurtunut hänen mustekalamaisiin hiuksiinsa. Bunny kuvailee itseään Jamaikan lahjaksi musiikille. Hän esittelee olevansa laulaja ja lauluntekijä, vaikka

työskentelee ensisijaisesti tiskarina kotikatumme ravintolassa Harlequin Steak Palacessa. Toissijaisesti hän kirjoittaa biisejä ja kiertää esiintymässä kitaransa kanssa lähipubeissa, mikäli hänellä on vapaailta pihvipalatsin höyryävän tiskikoneen ääreltä. Bunny hioo huoneessaan uusia ”vuorenvarmoja hittejään” ja uskoo menestykseensä.

Ylimmässä kerroksessa on äidin ja isän makuuhuone sekä olohuone, joka toimii myös äidin työtilana. Sen vuoksi ovesta on lappu, jossa pyydetään koputtamaan ennen sisääntuloa. Tekisin niin kyllä ilman ohjettakin. En halua nähdä, kuinka äitini käsittelee hierontapöydällä naapurissa asuvaa kimeäänistä rouvaa, jolla on niin paljon asiaa, että hänet nähdessäni yritän luikkia pakoon.

Silloin kun äidillä ei ole asiakkaita, hän tekee varsinaista työtään eli maalaa tauluja. Tosin hän ei saa siitä palkkaa. Taulut eivät oikein mene kaupaksi, mutta se ei äitiä haittaa, sillä hän rakastaa taiteilua.

Elämäni on soljunut vuosia samojen rutiinien mukaan: käyn koulussa, tulen koulusta kotiin ja koulupäivän jälkeen hengailen parhaan kaverini Noah Fudgen kanssa tai olen yksikseni. Viihdyn aika hyvin omissa oloissani.

Olemme viettäneet Noahin kanssa paljon aikaa Margaret McMillan Parkissa. Höntsäilemme pallon kanssa nurmella, ja jos paikalle tulee muita, laitamme pienpelin pystyyn.

Pelasin aiemmin ihan tosissani futista. Jossain kohtaa huomasin, ettei minua huvittanut mennä treeneihin. Ei ainakaan joka päivä. Minulla oli muutakin tekemistä kuin viettää kaikki illat hakisissa pelikamoissa kuuntelemassa valmentajien huutamista. Lopetin isän harmiksi jalkapallon. Ei minusta huippufutaria olisi edes tullut.

Olo tuntui hetken tyhjältä, mutta onneksi minulla on toinen tosi mieluinen harrastus. Olen ahminut pienestä pitäen vanhoja sarjiksia. Suoraan sanoen rakastan niitä. Aika katoaa, kun uppoudun sarjisten maailmaan. Olen myös kehitellyt omaa supersankaria, mutten ole saanut hahmosta niin siistiä kuin haluaisin. Olen piirtänyt monta luonnosta, mutta en ole tyytyväinen mihinkään niistä. Rakastan myös elokuvia, erityisesti *Marshmallow Kid* -leffoja. Niistä mainitsinkin jo, kun kerroin kouluesseestäni. Kerran innostuimme tekemään Noahin kanssa oman elokuvan. Tungimme vaatteidemme alle pyyhkeitä, jotta näyttäisimme tosi vahvoilta, ja kuvasimme sitten taistelukohtauksia froteemuskeleissa. Juonta ei ollut, ja leffasta tuli aika lyhyt. Alkutekstit olivat pidemmät kuin itse elokuva.

Siinäpä se. Minun elämäni pähkinäkuoressa ennen kuin Pussipää tuli kuvioihin.

3.

Olin tuskin toipunut esseeni saamasta palautteesta, kun äidinkielen opettaja antoi seuraavalla tunnilla uuden tehtävän.

Kuultuani sen jähmetyin pulpettini ääreen.

Toivoin ymmärtäneeni väärin, mutta opettajan jatkaessa selostustaan toiveeni mureni hiljalleen.

”Videopäiväkirja. Parin minuutin esittely itsestä ja omista kiinnostuksen kohteista”, Sarah Goodwin sanoi varvistellessaan vihreissä sukka-housuissaan ja vaaleanpunaisessa neulemekossaan luokkamme edessä. ”Tehkää omaperäinen video, jossa esittelette itsestänne uusia puolia. Voitte kirjoittaa muistiin asiat, jotka haluatte kertoa, mutta puhe ei saa kuulostaa siltä kuin lukisitte sitä paperista.”

Opettaja oli varsinainen väriläiskä. Samoin kuin hänen autonsa: keltaisessa Fiatissa oli punaiset penkit ja siniset vauhtiraidat. Sillä hän kierteli kustantamojen tilaisuuksissa ja seminaareissa. Hän kahmi niistä ideoita ja vinkkejä opetukseensa ja valjasti meidät koekaniineiksi.

Neiti Goodwin siirtyi ensimmäisen pulpettirivin kohdalle ja laski vasemman kämmenen sydämensä kohdalle.

”Kirjoitettu ja puhuttu teksti ovat kaksi eri asiaa. Tässä monien julkaisukanavien ajassa meidän on opeteltava viestimään eri tavoin.”

Sain hetkiseksi kyvyn nähdä tulevaisuuteen. Kuvittelin oman pääni takeltelemassa ruudulla ja luokkani tirsukumassa leualleni, joka eli puhuessani omaa levotonta elämäänsä.

Ja siis video minusta? Mitä minä siinä esittelin? Näyttäisin vanhojen sarjisten kokoelmaani? Luonnoksia piirtämistäni sarjakuvista? Esittelisin *Marshmallow Kid* -leffojen muovifiguureja?

Sitä paitsi olin tehnyt päätöksen. Minä, Daniel Penne, pysyisin hiljaa. En aikonut näyttää liikkuvia leukaperiäni enää kenellekään. En halunnut kuulla olevani *Laatikkoleuka*.

Ehkä vaikenisin videolla minuutin ajan. Jotain oli keksittävä. Onneksi tehtävän palautuspäivään oli viikko.

Yritin olla ajattelematta kotitehtävää, jota en aikoisi tehdä, ja siitä seurasi se, että ajattelin sitä koko ajan.

Pyörittelin asiaa muutamana unettomana yönä, ja lopulta sain kuningasidean. Tajusin, että voisin tehdä videoni niin, ettei leukani näkyisi ruudulla. Sarah Goodwin nimenomaan kannusti luovuuteen, tekemään asiat omannäköisellä tavalla.

Siitä se kaikki siis lähti. Niin sai alkunsa Pussipää. Loppu onkin historiaa.

4.

Historia käynnistyi eräänä ihan tavallisena alkusyksyn iltapäivänä, kun marssin koulusta palatvani keittiöön ja nyökkäsin tervehdyksen Bunny Morrisille, joka sulatti kattilassa suklaakuutiota kaakaoonsa.

Pengoin kaapin perukoille rytättyä pussikasaa. Valitsin paperipussin, jossa äiti oli kantanut ostoksia suitsukemyymälästä, ja sulkeuduin sen kanssa huoneeseeni.

Leikkasin pussiin silmänaukot ja suuaukon ja sovitin aikaansaannostani päähäni. Sitten kasasin pöydälle kirjapinon ja asettelin puhelimeni nojaamaan sitä vasten.

Rykäisin ja laitoin nauhoituksen päälle: ”Olisi vähän asiaa.”

Oli itse asiassa aika vaikea saada selvää omista sanoista, sillä korvani olivat pussin sisällä. Mumistuni hetken sammutin videoinnin ja riuhtaisin pussin kasvoiltani.

Leikkasin suuaukon suuremmaksi.

Ryhdistäydyin, hengitin syvään, asettelin pussin uudestaan päähäni ja käskytin itseäni kuin suurikin elokuvaohjaaja.

”Otto kaksi”, mutisin ja menin suoraan asiaan.

”Minä tässä. Kuten huomaatte, ette voi nähdä päätäni. Mietitte ehkä: miksi? Tärkein syy on se, että eräs kuulemani kommentti sai minut päättämään, etten puhu enää koskaan niin, että leukani näkyy. Se on sikäli sääli, sillä minulla saattaisi olla painokasta sanottavaa.”

Aivastin komeasti.

Sammutin nauhoituksen, vedin pussin pois ja tarkistin, mitä olin saanut aikaiseksi. Puhelimeni repaleiselle ruudulle ilmestyi puhuva pussi, joka tuntui leijailevan mustaa taustaa vasten.

Asetin puhelimen takaisin kuvausvalmiuteen ja pussin päähäni. Painoin punaista rec-nappulaa.

Äänitys sujui muuten hyvin, mutta kamera ei ollut käynnistynyt.

Neljäs yritys onnistui täydellisesti. Olin tyytyväinen lopputulokseen kelatessani sitä puhelimeni ruudulla.

Ääneni kuulosti vakuuttavalta. Oikein vakuuttavalta. Kuunnellessani pussin sisältä kantautuvaa puhetta hätkähdin itsekin päättäväisyyttäni.

”Olen kyllästynyt. Kyllästynyt siihen, että ihmisten ulkonäköä arvostellaan. Koulussa päätäni osoitetaan sormella niin kuin se olisi merkittävä turistinähtävyys.

Ei se ole. Lontoossa on vielä toistaiseksi muutama naamatauluani tärkeämpi kohde, joita halukkaat voivat kiertää hämmästelemässä busseilla, joiden ylimmästä kerroksesta puuttuu katto.

Ymmärrän oikein hyvin kuuluisuuksia. He saavat haluamattaan huomiota. Heidän jokaista askeltaan pälyillään suurennuslasin kanssa. Pieninkään kompurointi ei jää huomaamatta.

Heidän pitää olla koko ajan varuillaan, sillä toimittajien lauma vatvoo yötä päivää heidän tekemisiään ja tekemättä jättämisiään.

Jokaista sanaa ja sormen asentoa ruoditaan. Vaatevalinnoista supatellaan. Vääränlaisesta katseesta kehitellään skandaali. Kuvia räpsitään salaa, ja hassuista ilmeistä tehtaillaan meemejä.

Tiedän, miltä sellainen tuntuu, vaikka isäni ei ole Windsorin sukua eikä äitini supermalli. Kotini ei ole Kensingtonin palatsi eikä siskoni varsinaisesti lady, vaikka välillä niin kuvittelee.

Minusta on keksitty viime aikoina paljon kaikkea hauskaa. Leukaani on tarkkailtu vähän turhan-kin paljon. Voin sanoa, että vaikka ulkomuotoni on tuottanut monelle tyytymättömyyksiä paljon iloa, minua itseäni ei naurata kovin makeasti.”

5.

Sain nauhoitukseni onnistuneesti purkkiin ja lähetin videon sen enempää miettimättä opettajalle. Olo oli tyytyväinen, mutta nukuin seuraavana yönä levottomasti.

Näin unta, jossa olin töissä Greenwichin palolaitoksella. Hälytyksen saapuessa en saanut puettua ajoissa haalareita päälleni, sillä ensin niitä ei löytynyt ja sitten puin lahkeen hihaan ja hihan lahkeeseen. Kun olin lopulta valmis ja saanut kypärän päähäni ja liukunut tankoa pitkin alas, paloautot olivat poissa.

Sen sijaan betonilattialla istui ringissä luokkani ja ringin keskellä opettaja Sarah Goodwin värikkäänä kuin maalipaletti. Porukka odotti videoni näkemistä mädät tomaatit käsissään.

Siinä vaiheessa haistoin palaneen käryn ja kuulin korvissani, kuinka paloautot kiitivät kansallisen merimuseon suunnalta kotikadullemme Deptford High Streetille. Vähitellen tajusin, että paloautojen sireenien sijasta kuuntelin puhelimeni herätysääntä ja savun tuoksu leijaili luultavasti paahtimeen kärehtäneestä leivästä.

Havahduin unestani kokonaan hereille ja nousin istumaan sänkyni laidalle. Kello oli 7:16. Minulta oli kestänyt minuutti saada herätyskello vaimenemaan.

Työnsin jalat tohveleihini, hieroin silmistäni rähmän pois, venyttelin ja avasin verhot. Sitten tarkistin vastapäisen talon ikkunan, joka oli vihreän oven yläpuolella. Tein niin nykyisin joka aamu ja välillä illallakin. Asunnossa oli nimittäin uusi asukas. Olin siitä varma. Aikaisemmin ikkunaa oli peittänyt kauhtunut rullaverho, mutta tilalla oli nyt punainen verhopari. Lisäksi kadulla oli seissyt ensin remonttifirman autoja ja sitten muuttoauto. Deptfordiin pakkautui trendikästä porukkaa.

Kun verhot olivat olleet eräänä päivänä sivussa, olin nähnyt seinällä julisteen, joka aiheutti värisytyksiä ihollani. Se esitti muhkuraista lihaskimppua, jonka hauikset pullistelivat vaaleanpunaisen sinertävinä.

Marshmallow Kid. Vaahtokarkkipöju. Tai ihan vain *Vaah-tis*. Leffahahmo, jota rakastin. Maailman mahdollisin supersankari. Aika epätyypillinen tosin. *Vaah-tis* oli poika, joka muutti itsensä muskelimieheksi imaisemalla posket täyteen vaahtokarkkeja. Hänen erikoiskykynsä oli rikollisten pysäyttäminen purskauttamalla niiden päälle hampaiden muhentama tahmea vaahtokarkkilieju.

Niin outoa, mutta niin nerokasta.

Olin katsonut varmaan sata kertaa molemmat *Marshmallow Kid* -leffat, ykkösen ja kakkosen, ja pidin niiden ohjaajaa Axel Stormia nerona. Näyttelijä Timothy ”Scull” Huggins oli suurin idolini. Hän esitti vaahtokarkkipöjua muodonmuutoksen

jälkeen. Sankaria, joka oli kuoriutunut ujon pojun uumenista.

Mielestäni leffasarja oli parasta, mitä elokuva-maailma oli tarjonnut koskaan. Ykkösosa oli ollut ilmiömäinen, mutta kakkonen saattoi olla jopa parempi. Siinä *Vahtiksen* apulaisena hääri hänen pikkusiskonsa, joka oli selvittänyt veljensä salaisuuden. Siskon supervoima oli kyky käskyttää muita niin napakasti, ettei häntä uskallettu vastustaa. Verkkokalvoilleni ilmestyi kuva *Vahtiksen* siskon komenteluilmeestä: kädet ristiin rinnalle, leuka alas ja kulmien mutristus.

Kukaan luokkakavereistani ei ymmärtänyt *Vahtiksen* päälle. Ei edes Noah Fudge, jonka kanssa meillä sentään oli muita yhteisiä mielenkiinnon kohteita. Kuten futis ja vanhat sarjikset, joita Noah keräili myös ja joita vaihtelimme keskenämme. Muiden mielestä *Marshmallow Kid* -leffat olivat jotenkin outoja. Edes esseeni analyysi *Vahtokarkkipojun* halusta luoda ruman ja kovan maailman keskelle kauneutta ja toivoa ei vakuuttanut kavereitani leffojen erinomaisuudesta. Se ei minua haitannut. Minä rakastin noita leffoja.

Minun oli pakko selvittää, kuka vastapäisen talon asunnossa asui. Selvää oli vain se, että hänellä oli ilmiömäinen elokuvamaku. Olin löytänyt hengenheimolaisen.

Asunnon verhot olivat tällä kertaa kiinni. Käänsin katseeni ikkunasta rintalihaksiini, joissa oli näkyvissä pienoisia kasvun merkkejä. Jännitin niitä

niin, että kaksi pienen hernepussin kokoista filettä pullistui esille. Punnerrusharjoitukseni eivät olleet menneet hukkaan.

Keittiöstä alkoi kantautua kahvikoneen hurinaa sen jauhaessa papuja puruksi. Äitini ei herännyt näin aikaisin, ja isä oli luultavasti jo ajelemassa pakullaan, joten asialla täytyi olla aamuvuoroonsa valmistautuva Bunny.

Kiskoin koulupukuni ylle ja palasin todellisuuteen, jossa oli ajateltava koulua ja Sarah Goodwiniä ja unohdettava *Vaahtokarkkipojun* maailma.

Kävelin keittiöön ja nyökkäsin alivuokralaisellemme, joka murusteli leivosta selaamansa mainoslehtisen päälle. Kaadoin kulhoon riisimuroja ja tyhjensin päälle maitokanisterin jämat.

Ei ollut pahemmin nälkä.

Kun olin saanut murolautasen tyhjäksi, sulkeuduin kylpyhuoneeseen. Olisi ollut ihan varteenotettava vaihtoehto jäädä lillumaan ammeeseen ja vetää sen eteen suojaksi verho, jossa tepasteli snorkkeleihin sonnustautuneita ankoja.

Harjasin hampaitani niin, että ikeniä vihloi. Hieroin muotoiluvahaa käsiini ja asettelin hiuksiani, jotta kampaussuoritus pehmentäisi kasvojeni kulmikuutta.

Läppäsin poskiani rangaistukseksi.

Ei. En ollut *Laatikkoleuka*. En saanut tosiaankaan itse ajatella niin.

6.

Sarah Goodwinin antama videotehtävä pyöri mielessäni, enkä saanut nukuttua kunnolla seuraavanakaan yönä. Enkä sitä seuraavana. Odotin vääjäämättömästi lähestyvää päivää, jolloin katselisimme toistemme videot ja arvioisimme ne.

Valvomisen ja sängyssä kieriskelyn hetkinä ajattelin opettajaa, jonka ansiosta minulla oli uusi lempinimi. En ajatellut häntä lämmöllä.

Pyöriessäni tuskanhikisissä käärinliinoissani mietin, kuinka kostaisin kokemani vääryyden. Yöllisissä pohdinnoissani päädyin siihen, että kostoni välikappaleena toimisi opettajan auto. En saisi pysäytettyä Sarah Goodwiniä, mutta voisin vaikeuttaa hänen kulkuaan kouluun ja takaisin.

Kostosuunnitelma 1: Teholiimaa opettajan Fiatin lukkopesään.

Kostosuunnitelma 2: Tennispallo pakoputkeen.

Kostosuunnitelma 3: Banaani tai muita tarkoitukseen sopivia hedelmiä pakoputkeen.

Koska minulla ei ollut liimaa eikä tennispalloa ja koska pakoputken tukkiminen hedelmillä tuntui naurettavalta, hylkäsin suunnitelmat 1–3.

Järkeilin myös, että jokainen kyseisistä tempuista luokiteltaisiin ilkeivallaksi. Syyllisen etsintä käynnistettäisiin välittömästi.

”Minun nimeni on Daniel Penne, ja olen lopettanut puhumisen. Päätin jokin aika sitten, että en sano sanaakaan enää koskaan. Tajusin pian, että edessäni häämötti pitkä puhumaton ajanjakso, sillä juhlallisen lupauksen tehdessäni olin täyttänyt juuri viisitoista vuotta.

Siitä se kaikki siis lähti. Niin sai alkunsa Pussipää. Loppu onkin historiaa.”

JUKKA BEHMIN vetävä nuortenromaani sijoittuu suosittuun Hammersmith United -trilogian maailmaan. Se kertoo tavallisesta lontoolaisesta pojasta, Danielista, josta tulee sattuman kautta someilmiö Pussipää. Menestys tuo valtaa vaikuttaa, mutta kaksoiselämä ja kasvava huomio nakertavat Danielin voimia. Oikeassa elämässä on myös eräs ihminen, jolle tekisi mieli sanoa jotain – ihan vain Daniel Pennenä, ei pussin suojista.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7794-3

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen • Kannen alkuperäiskuvat: Istockphoto